

ay kenti

Sevgili Bilim Çocuk

Size kurmak istediğim "Ay Kenti"nden bahsedeyim. Ben olsaydım önce Ay'ın çevresini bir camla kaplardım. İçine koyacağım oksijen kaçmasın diye. Sonra Ay'dan Dünya'ya doğru uzanan iki boru yaptırırdım. Bu borulardan biri Ay'a oksijen göndermeye, diğeri kullanılan oksijenin yerine geçen karbondioksiti çekecek şekilde kullanırdım. Bu cam kabın üstünden Dünya'ya uzanan bir başka boru Ay'a atmosfer taşıyacaktı. Böylece Ay'da yaşayan canlılar normal hava şartlarında hayatlarını sürdürebeklerdi. Sonra bol bol iş alanı kurardım. Böylece insanlar işsizlikten sefil olmazlardı. Herkesin hayat şartları aynı olurdu. İnsanlar hırsızlık ve insanları öldürme gibi suçları işlemezdi. Herşey düzen içinde yürürdü. İnsanların streslerini atmaları gerekir. Bu yüzden birçok sinema, tiyatro ve kütüphane yaptırırdım. Sinema film, tiyatrodaki bilgilendirici şeylere yer verirdim. Kütüphanede dünya klasikleri olurdu. Bu arada parklara çok önem verirdim. Çünkü beton ve demir yığını bir şehir göze hoş gelmez. Oysaki bol yeşillikli bir şehir göze hoş görünür.

Haziran Düzkan/ Maçka İlköğretim Okulu

Ay Kenti

Su günlerde Dünya'da garip söylentiler dolaşıyor. Söylenenlere göre birkaç ülkenin bilimadamları konuşup, tartışıp Ay'da yaşam olabileceği sonucuna varmışlardı, fakat bazı insan ve bilimadamları buna inanmıyorlardı. Sonunda bilimadamları Ay'a uydu fırlatıp bunun doğruluğunu kanıtlamak istedi ve bunu yaptılar. Fakat birkaç hafta bilimadamlarından ses çıkmayınca bu konu kapandı. Aynı bilimadamları üç dört ay sonra sevinçten havalara uçtular, Ay'da yaşam olabiliyordu ama tabii ki burada bazı değişiklikler yapılmalıydı. Bunlar da göz önünde tutularak on iki yıl sonra insanlar Ay'da kalmaya başlayabiliyordu. On iki yıl bir çırpıda geçti ve insanlar yavaş yavaş Ay'a yerleşmeye başladı. Tabii insanların hepsi değil dünyanın yarısı. İnsanlar Ay'da gidebilmek için bellerine bir elektronik kemer takıyorlardı. Bu kemerde bulunan çeşitli düğmeler insanların aşağı-yukarı, ileri-geri hareketini sağlıyordu. Ay'ın üstü balon gibi bir maddeyle kaplıydı. Bu şey insanların hava almasını sağlıyordu yani yapay bir atmosfer ve ozon tabakasıydı. Ay'da toprak bitki yetiştirmeye uygun olmadığı için Dünya'dan Ay'a toprak getirtilmişti böylece, burada tarım ve hayvancılık da geliştirilmişti. Ayrıca Ay'da spor alanları, sinema, tiyatro, okul gibi eğlence ve kültür merkezleri de vardı. Ay'daki elektrik, pile benzer çok büyük depolarda Dünya'dan getirilerek depolanıyordu. Ay'daki sıcaklık ve soğukluk Ay'ın merkezindeki büyük sobalardan idare ediliyordu.

C. Ferat Buran/ Mersin

Ayadil Şehrinden Bir Aylı

Ben Dilara 10 yaşında bir Ay çocuğuyum Ayadil şehrini yemyeşil yapmaya çalışıyorum. Şehirde yalnız değilim. Hayvanlarım ve Aylı dostlarım var. Hayvanlarımdan adlı Teki, Ünol, Ünna, ve Teko. Onlar da Ayadil şehrini yeşil yapmamda bana yardım ediyorlar. Ay'da ulaşım uçan motorsikletlerle sağlanıyor. Sıcaklık kış aylarında 48, yaz aylarında 1 derece oluyor. Arıların iğneleri yok. Sadece bir dakika yaşayabiliyorlar ve vızlamak yerine dişi olanlar Tuğçe San'ın şarkılarını, erkek olanlar Kenan Doğulu'nun şarkılarını söylüyorlar. Böylece radyo görevi görüyorlar. Ayadil şehrinde oksijensiz yaşanıyor. Su Dünya'dan getiriliyor. Bir nehir oluşturarak içme ve kullanma suyu olarak kullanılıyor. Su bitince tekrar Dünya'dan su getiriliyor. Çiçekler güneş enerjisiyle büyüyor. Güneş akşam doğuyor, sabah batıyor. Ay sabah doğuyor, akşam batıyor. Merkür, Satürn, Uranüs, Neptün Ayadil şehrinin komşuları. Gökyüzü sarı renkte. Yere bakınca sokakta yürüyen Aylıları görüyorsun. Televizyonlar üçgen şeklinde ve ayarlama düğmeleri yok. Aylılar, Dünyalılar gibi pilav, et ve fasulye yiyorlar. Aylılar kışın yırtık kumaştan, yazın yünlÜ yırtık kumaştan giysi giyiyorlar. Evlerini kalın sopalardan yapıyorlar. Ayadil şehrine ayakbaılar otomatik. Yürü düğmesine basıyorsun yürüyor, dur düğmesine basıyorsun duruyor. Koş düğmesine basıyorsun koşuyor. Şehirde Dünya'da olanların tersi oluyor. Ayadil şehrinde herkes özgür. Hapishaneler yok. Kimse çevresini kirletmiyor. Çünkü Ayadilliler sonsuza kadar şehirlerinin yaşamasını istiyor.

Dilara Gümüşel/ Florya/ İstanbul

Ay Kenti

Bir akşam hava çok güzeldi. Teleskobumla birlikte gökyüzünü inceleyeyim dedim. (Bu arada sana da birkaç satır yazmak...) Yıldızlar, galaksiler, göktaşları ve dünya. Yine iki otobüs iniş için yaklaşırken hava korsanları (bu korsanlar güvenlik için çalışmaktadır) her zamanki gibi iş başında. Biz de bir zamanlar Ay'a aynı otobüslerden bir tanesiyle gelmiştik. Tabii bizim gelişimiz şimdiki gibi kolay olmamıştı. Çünkü biz Ay'a gelen ilk aileyiz. O zamanlar bilimadamları tekrar Ay'a gitme planları yapıyorlarmış. Ve gitmişler. Gittikleri ile evrende yeni bir çağ başlamış. Çağın adı: Bilim 2555. Bilimadamları bu gidişleri ile Ay'da yaşamın kesin olduğunu hazırlanacak ortamlarla insanlarımızın Ay'ı, yurt edebilecekleri kanısına varılmış ve çalışmaya başlanmış. Önce Ay'ın tümsek, çıkıntılı yerleri düzeltilmiş. Sonra yerleşim merkezleri; Yer yer gökdelenler, çocuk parkları, üniversiteler, okullar, siteler, tiyatrolar, sinemalar ve iş merkezleri bulunuyor. Böylece insanlar işsiz kalmamış oluyor. Tabii ormanlar, seralar son teknolojiyle kurulmuş. Yollara, çöpler yere atıldığında bile alıp sindirilebilecek roketler yerleştirilmiş. Ve birçok işte robotlar görev almış. Hayat daha kolaylaştırılmış. Yolların altındaki silindirler sayesinde yolların kendisi hareket edecek hale getirilmiş. Böylece insanlar araçsız yola çıktıklarında daha çabuk ve yorulmayacakmış, araçlar ise hareket etmeden gittikleri için havayı kirletmeyecekmiş. Bu yol elektrikle çalışmaktadır. Ay ise elektrik yönünden sınırsız zenginliktedir. Çünkü kaynak çoktur. Ben buraya geldiğimde bu yapıları görmesemde duyduklarım ve okuduklarımdan bunları öğrendim. Ve teleskobumla inceleme yaparken bunlar geldi aklıma. Eminim iyi bir şekilde aktarmışımdır. En kısa zamanda seni (sizleri de) buraya bekleriz.

Sevgilerimle

Gamze Balat/ S.A.İ.Ö.O/ Çorum

Ay Kenti Öyküsü: Küçük Kral

Ay'da küçük bir kral vardı. Çok yalnızlık çekiyordu. Çünkü Ay'da bir tek o yaşıyordu. Kral bir gün kendi kendine "Ah keşke yanımda biri olsa..." derken sözü yarım kaldı. Nedeni ise kralın daha önceleri hiç rastlamadığı yanıp sönen sarı ışık demetiydi. Hiçbir şeye benzemiyordu. Ne yıldız, ne gökcismine ne de bir gezegene. Kral, "Yaşasın! Yanıma, beni kurtarmaya, alıp götürmeye geliyorlar!" diye sevinç çığlıkları attı. Onu duyan kimse olmadı. Çünkü kimse yoktu. Kralın yanına uzun bir beklentiden sonra küçük sarı bir ışık demeti geldi. Işıkları kayboldu. İçinden bir çocuk çıktı. Kral ne diyeceğini bilemiyordu. Çocuk "Ben küçük yıldızım" dedi. "İnsan olmama rağmen bana küçük yıldız diyorlar. Lafı uzatmadan ben seni götüreyim" dedi. Ama tam binecekken aklına birşey takıldı. Sevinç çığlıkları atmıştı ama buradan ayrılamazdı. Ayağını geriye çekti, küçük yıldızla yalvarmaya başladı. "Burada kalmalıyım" dedi Kral. Küçük yıldız bir tek, "Özür dilerim. Asıl hatayı yapan benim. Ben Dünya'dan ayrılamazken nasıl seni Ay'dan ayırmaya gelebilirim ki? Lütfen beni affet" dedi ve gitti.

Seda Öçal/ B. Çekmece/İstanbul

Hayalimdeki Ay

Sıcak bir yaz günüydü. Televizyon izleyecektim. Önce bir duş aldım. Yatağıma kurulmuş bir bilimkurgu filmi izlerken uyuymuşum. Bir rüya görüyordum. Rüyamda bir roketle Ay'a inmişim. Aylılar etrafımı kaplamışlardı. Sonra araları açıldı borazanlarla giyimli kuşamlı biri geldi. Söylentiye bakılırsa kralmış. Toplam beş gün yaratıkların önlerine çıkarıldım. Etraftan garip sesler geliyordu. Karar verildi. İçlerinde yaşayacaktım. Bu benim için büyük bir şanstı. Gerçekten çok iyi değerlendirmeliydim. Onların evleri çok garipti, etrafta yanardağ tipindeki şeyler vardı. Bunlara gayzer de deniyordu. Bir an çığlıklar başladı. Ne olduğunu anlayamamıştım. Ben de bağırarak kaçıyordum. Sonra yer sallandı. O da ne kardeşlerim yatağıma sallıyor!

Bunların böyle olduğuna gerçekten çok üzüldüm.

Ahmet Özel/ Fatma Süslügil İlköğretim Okulu/ 5-C

